

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. F.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem se sídlem ve Zlíně, Klečůvka 83, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2004, č. j. 59 Az 305/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 11. 12. 2003, č. j. OAM-6311/VL-07-03-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že jeho tvrzení o ryze ekonomickém účelu žádosti o azyl v České republice bylo pouze zástupné, jelikož se o skutečných důvodech nemožnosti svého

dalšího pobytu na Ukrajině bál před příslušnými orgány hovořit. Dle jeho názoru se tedy dá dovodit, že je dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu pronásledován. Stěžovatel navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Stěžovatel byl v azylovém řízení poučen, že je povinen v průběhu řízení poskytovat správnímu orgánu součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Správní orgán není povinen si domýšlet stěžovatelem nesdělené údaje. V případě stěžovatele tedy nebylo prokázáno, že by byl pronásledován dle ust. § 12 zákona o azylu. Správní orgán navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 1. 12. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 5. 12. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že si na Ukrajině půjčil určitou sumu peněz, částečně je vrátil, avšak není schopen splatit zbývající částku. O azyl požádal, neboť dostal správní vyhoštění. Součástí Protokolu je i text „žadatel byl poučen, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 49a zákona o azylu je žadatel o udělení azylu povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v rozhodnutí krajského soudu neshledal. Stěžovatel v jak azylovém řízení, tak i v žalobě uvedl, že má strach ze svých věřitelů, kterým dluží vysokou částku. Je zřejmé, že toto jeho tvrzení nelze subsumovat pod žádný relevantní důvod, pro který je možno žadatelům o azyl azyl udělit. Je proto zcela

správný závěr jak správního orgánu, tak i krajského soudu o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že o skutečných důvodech své žádosti o azyl se obával před správním orgánem hovořit, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Z ust. § 49a zákona o azylu citovaného výše je patrné, že bylo povinností stěžovatele jako žadatele o azyl poskytnout správnímu orgánu patřičnou součinnost, tedy vyjádřit všechny důvody, pro které opustil svou zemi původu, o čemž byl stěžovatel správním orgánem poučen. Není povinností správního orgánu vyhledávat, zda byl stěžovatel v zemi svého původu skutečně pronásledován, jestliže se stěžovatel v průběhu své výpovědi o této skutečnosti ani nezmínil. Ostatně ani v kasační stížnosti stěžovatel neuvedl konkrétní okolnosti jeho údajného pronásledování.

S ohledem na okolnost, že stěžovatel namítá ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouhou citací tohoto zákonného ustanovení, Nejvyšší správní soud k tomuto odkazu nepřihlédl, a to s ohledem na dispoziční zásadu řízení a na fakt, že se nejedná o stížní bod, neboť tento musí obsahovat právní a zejména skutkové důvody, pro které stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu